

זה הדריך

زوهديرخ ZO HADEREKH

גיליון 45, 28 בנובמבר 2018

כל שקרי ביבי

העלולים להוביל למרחץ דמים בצפון או בדרום

(21.11) בוועידת "ג'רוזלם פוסט" כי "ישראל קרובה מתמיד לשליטה ברצועת עזה".

ואולם, לא כל התקשורת הממסדית התקרנפה. אורי משגב ב"הארץ" (22.11) כתב כי ישנה סיבה לדאגה. לדבריו, לנתניהו יש היסטוריה של אישור פעולות מסוכנות ומופקרות, שסיבכו את ישראל עמוקות וגבו מחיר יקר. כך היה בפתיחת מנהרת הכותל, בניסיון החיסול של חאלד משעל, במופע הראווה שבו הוכתר כגיבור לאומי מאבטח ישראלי שירה למוות באזרח ירדני, בתקיפות חוזרות בסוריה, שהובילו לבסוף להפלת מטוס רוסי, וכן החודש בחאן יונס.

"זה דפוס חוזר, בעייתי ומסוכן. כעת הסכנה גדולה מתמיד. נתניהו, כשגבו אל הקיר, מאוגף מימין על ידי בנט וליברמן, נלחץ בידי ציבור ממורמר החולם בהקיץ על 'הכרעה' ו'הרתעה', מאוים מירידה בסקרים, שקוע עד צוואר בחקירות פליליות הסוגרות עליו ועל מקורביו – עלול לתת בקרוב אור ירוק לעוד פעולה הרפתקנית בלבנון או בגולן", מסכם משגב. אסולין, בדומה לו, סבור כי "כשמתכלים על המצב של בתי החולים או העובדים הסוציאליים או הקיצוץ האחרון בתקציב או הנכים, מבינים שהאינטרס העליון של השלטון – לשמר את הכל כפי שהוא".

ולפיכך, האינטרס העליון של אזרחי ישראל הוא לשנות את המציאות ולהפיל את שלטון הימין הדורסני מהר ככל האפשר. ועד הבחירות, כשכיסאו של נתניהו מתערער, כאשר חקירותיו שוב בכותרות, וכשהרוב הפרלמנטרי של קואליציית הימין מוטל בספק, אל לנו להתבלבל. עלינו להיות ערוכים ולהתנגד ל"מלחמות ברירה" שנתניהו ושאר השרים מחרחרי המלחמה כבר רומזים על בואן.

"ראש הממשלה אוהב אותנו על הקצה. לא פה ולא שם. אף פעם לא יודעים בדיוק איפה עומדים, לאן הולכים, מה

יהיה מחר. [...] כמה שיותר מעורפל, כמה שיותר אפל, ככה טוב יותר. בנימין נתניהו אוהב אותנו דרוכים", כך כתב יאיר אסולין ב"הארץ" (24.11) בעקבות הופעותיו האחרונות של נתניהו בתדרוכים לתקשורת, בהם השתתפו עיתונאים כתפאורה בלבד.

על המניפולציות של נתניהו הוסיף הפרשן עוזי בניזמן ב"עין השביעית" (21.11): "פה ושם אמנם נמתחה ביקורת בתקשורת על גרסתו של נתניהו ואמינותה, אבל קריאת התיגר העקרונית המתבקשת אינה נשמעת. והרי רה"מ מציג לציבור תפישה מתנשאת לפיה

רק לו הזכות והיכולת לראות את תמונת המצב המדינית-ביטחונית במלואה".

עוד הוסיף בניזמן: "נתניהו אומר, עליכם לסמוך עליי; חזקה עלי שאני יודע להוביל את המדינה לחוף מבטחים; אל תפריעו לי במשימתי הקדושה ברעשי רקע (למשל, ויכוחים פוליטיים או אידיאולוגיים). ראש הממשלה תופש את עצמו כשליט-על יודע-כל שזכותו לשמור לעצמו את מלוא המידע הנוגע לניהול ענייניה המדיניים והביטחוניים של המדינה, ובכלל זה קבלת החלטה לצאת למלחמה".

ערוצי הטלוויזיה וכלי התקשורת הממסדיים נטו ליישר קו עם נתניהו. קביעתו של נתניהו, לפיה "אנו נמצאים באחת התקופות הביטחוניות המורכבות ביותר, ובזמן כזה לא הולכים לבחירות" לא אותגרה כמעט כלל. מה מתכננים נתניהו, בנט ושקד שאינם יכולים לספר לנו? בעזה, בלבנון, בסוריה או באיראן? מדוע לא הוצגה שאלה זו? השר גלעד ארדן היה הראשון לרמוז על הכיוון, כשטען בשבוע שעבר

בעלי הדם הכחול והאחרים

"המתקפה של חמאס הייתה מינורית ומרבית הירי התמקד בעוטף עזה. לירי על תל אביב יש משמעויות אחרות".
(השר לשיתוף פעולה אזורי צחי הנגבי, גל"צ, 15.11)

מי אחראי למשבר הביטוח הלאומי?

"משבר הביטוח הלאומי לא נגרם בגלל הדמוגרפיה והזדקנות האוכלוסייה. הוא נגרם בגלל שורת החלטות של ממשלות ישראל ב-20 השנים האחרונות להפחית את דמי הביטוח של המעסיקים".
(ד"ר מיכל קורא מאוניברסיטת חיפה, "כלכליסט", 15.11)

איך כתב מרקס? אלילי הממון

"הטרנד החדש של הקמת בתי כנסת בסניפים הגדולים של רשתות השיווק צובר תאוצה. 'בשנה האחרונה הקימה החברה 57 בתי כנסת בסופרמרקטים של רשתות השיווק של רמי לוי, יוחננוף ויינות ביתן', סיפר מיכה אוברמן, מנכ"ל 'לביא תעשיות', מהמובילות בתחומי תכנון, עיצוב, ייצור והקמת בתי כנסת. במקום הראשון בין רשתות השיווק שבהן הוקמו בתי כנסת מדורגת רשת רמי לוי, עם 33 בתי כנסת. החברה הקימה בתי כנסת בשורת קניונים, בהם קניון מלחה בירושלים וקניון עזריאלי בתל אביב. 'טרנד בתי הכנסת ברשתות השיווק מצוי בצמיחה, וההערכה שלנו היא שבשנתיים הקרובות יפתחו עוד 30-40 בתי כנסת ברשתות שיווק, קניונים ומרכזי מכירות', הוא ציין".
(ישראל היום, 18.11)

פתי יאמין לכל דבר

"שר החוץ של ערב הסעודית, עדל אל-ג'ובייר, אמר כי ליורש העצר מוחמד בן סלמאן 'אין שום קשר' לרצח העיתונאי הסעודי ג'מאל חאשוקג'י. זאת לאחר שהתביעה במדינה קראה לגזור עונש מוות על חמשת הנאשמים ברצח".
(סוכנות הידיעות "רויטרס", 16.11)

האורקל מרחוב בלפור אמר

"כעת, אחיי הימנים, הם מנסים באופן ציני לרתום את התסכול (המוצדק) שלכם ולהמליך פה ממשלת שמאל, בלי שתבינו זאת".
(יאיר נתניהו בפייסבוק, 16.11)

למה מגיע העונש הזה לאימן עודה?

"שר הביטחון המתפטר, אביגדור ליברמן, התיישב ליד יריבו יו"ר הרשימה המשותפת אימן עודה. [...] שכנו החדש ציין על זה בהלצה בחשבון הטוויטר שלו תמונה שלו ביחד עם ליברמן וכתב: 'שוקל התפטרות מהאופוזיציה'".
(אתר "טרוגים", 19.11)

חשבנו שזה השר כץ מתייחס לרכבת לירושלים

"שר הסייבר בממשלת יפן הדהים את חברי הפרלמנט בטוקיו כשהודה שמעולם לא השתמש במחשב. יושיטקה סאקורדה, בן 68, מחזיק נוסף למשרד אבטחת המידע גם בתיק ארגון המשחקים האולימפיים ב-2020. 'מאז גיל 25 הדרכתי עובדים ומזכירים תחתי ולא השתמשתי בעצמי במחשב', אמר סאקורדה במענה לשאלת חבר אופוזיציה. בהמשך נשאל על שימוש בהתקני יו.אס.בי במחשביהם של מתקני גרעין, והשיב כי אינו מבין במה מדובר".
(גרדיאן, 15.11)

בישראל ביתנו נלחמים ב"בעודף מוסריות"

"אני לא מוסרית, קדושה או אור לגויים כמוכם. עודף מוסריות זה מה שיהרוג את הציוויליזציה".
(ח"כ יוליה מלינובסקי בדיון בכנסת על הטלת עונש מוות, 14.11)

דברים בשם אומרם

לחיי הפיצוציות, אבל לא בדיוק לחיי האזרחים

"יש לנו ציבור שלם של בעלי פיצוציות שנפגעים מהחוק להגבלת פרסום ושיווק מוצרי טבק ואין להם לוביסטים. יש אלפים שהפרנסה שלהם תיפגע ואנחנו צריכים לחשוב גם עליהם".

(ח"כ נאוה בוקר מהליכוד בדיון בכנסת, 13.11)

מכתבים למערכת

ציון 75 שנה לשחרור קייב

ב-6 בנובמבר 2013, כמדי שנה, נחגג בקייב שחרור העיר מהכיבוש הנאצי בידי הצבא האדום בשנת 1943. לצערי, אז, לפני חמש שנים, נחגג האירוע בפעם האחרונה.

החג, שצוין במצעד צבאי, בוטל עתה רשמית. באוקראינה הפרו-מערבית של היום סוגדים לכוחות הלאומניים שלחמו לצד הנאצים.

ותיקי המלחמה מהצבא הסובייטי תכננו בכל זאת הנחת זרי פרחים לרגלי אנדרטת הגנרל נְטוּטְיִן, מפקד החזית האוקראינית הראשונה, ששחררה את הבירה לפני 75 שנה. אגב, האנדרטה עומדת על תילה כי שלטונות אוקראינה טרם הספיקו להסיר אותה במסגרת ה"דה-קומוניזציה".

הרוטנים חוששים לשאת בגלוי את עיטוריהם, פן יתקפו אותם בריונים לאומנים בחסות המשטרה. כמו כן נרדפים מארגני עצרת הזיכרון, בדירותיהם מתבצעים חיפושים והם מואשמים ב"בדלנות". כוחות הביטחון פרצו לפני שבועות מספר לדירתה של הפעילה יְלֵנָה בְּרִזְ'נֵיָה, היכו אותה, והיא נזקקה לטיפול רפואי.

טלמון סילבר, לוד

הבינתחומי איננו של משפ' רייכמן

אני כותבת כדי להעמיד אתכם על שגיאה גסה במאמר שפורסם בעמוד 5 של גיליון "זו הדרך" 42 (7.11).

להלן הציטוט מתוך המאמר: "הדוגמה העדכנית ביותר – המרכז הבינתחומי בהרצליה שבבעלות משפחת רייכמן, ששר החינוך דהיום נפתלי בנט פועל להפוך לאוניברסיטה פרטית". אבקש להבהיר: המרכז הבינתחומי הוא חברה לתועלת הציבור, ומופיע ככזה ברשומות. אודה לכם על תיקון הפרסום.

אורית ראובני, דוברת המרכז הבינתחומי

אפשר לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל:
zohaderekh@gmail.com
או לתיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

דו"ח חדש של קו לעובד על הפועלים הפלסטינים בישראל

'ניבוש העבודה' או מי מרוויח מהניצול המחפיר

פועלים פלסטינים במחסום בדרכם לישראל (צילום: מחסום-ווטש)

הסביבון: פועלים פלסטינים, מהגרי עבודה ומבקשי מקלט

לפי נתונים שמסרה המשפטנית והדוקטורנטית מעין נייזנה בכנס שנערך בשבוע שעבר בקרן רוזה לוקסמבורג, גדל מדי שנה מספר ההיתרים להעסקת פועלים פלסטינים מהגדה המערבית בישראל. תוך חמש שנים מספרם עלה מ-15 אלף ל-65 אלף.

1,500 היתרים נוספים עבור עובדים פלסטינים אושרו בשבוע שעבר למטרות עבודה במסעדות בישראל. הנימוק – המסעדנים-מעסיקים זקוקים לידיים עובדות, ובעיקר זקוקים לוודאות. הם אינם יכולים להישאר ללא עובדים במציאות בה המדינה מנסה לגרש את מבקשי המקלט בכל מחיר. בכל יום עלולה להתקבל החלטה שתסלקם מישראל. לאן ילכו מבקשי המקלט? מתי זה יקרה? אין לדעת. מה שבטוח הוא שאיש אינו דואג לאי-הוודאות היומיומית בה חיים מבקשי המקלט. מחר איש לא ידאג לפלסטינים. עבור המסעדנים, מביאה עתה המדינה פועלים פלסטינים. זו אוכלוסיית עובדים המוגדרת פעם כ"סיכון ביטחוני" ופעם כ"חבל הצלה" – הכל בהתאם לצרכי המעסיקים.

לפי הדוח החדש של קו לעובד, המדינה מתייחסת למהגרי עבודה ולמבקשי המקלט כאל כלים: מדי פעם הכלי הוא מקל, כמו במקרה של חוק הפיקדון ומס המעסיקים, ההופכים את חייהם לקשים שבעתיים. פעמים אחרות הכלי הוא גזר, המוגש למבקשי המקלט על מנת שיקיימו את עצמם ולעסקים שאינם מוצאים כוח עבודה מקומי.

"היום המדינה, שנישאת על גלי השנאה שהיא עצמה יצרה, ממשיכה לפגוע במבקשי המקלט ולערער את ביטחונם, בעודה מביאה במקומם פלסטינים. היא מתהדרת בכך שהצעד ייתן מענה משולב להעסקה בלתי מוסדרת ולביקוש לתעסוקת עובדים פלסטינים". זו בציניות בוטה, רק כשהיא מבקשת לפגוע באוכלוסייה אחרת", נכתב.

באירוע רב משתתפים שנערך (22.11) במשרדי קרן רוזה לוקסמבורג בתל אביב, נחשף דוח חדש של עמותת קו לעובד. הדוח עוסק במגמות ההעסקה והניצול של העובדים הפלסטינים בישראל, וכותרו "כיבוש העבודה – העסקת עובדים פלסטינים בישראל". למפגש הגיעה משלחת פעילות מהשטחים הכבושים. לגברים בקבוצה לא ניתנו היתרי כניסה לישראל בתירוץ של "סיבות ביטחוניות".

הדו"ח המקיף עוסק במגוון נושאים, שהמכנה המשותף שלהם הוא תאוות הניצול של המעסיקים הישראלים, הסיוע הרב שהם מקבלים ממנגנוני המדינה, כמו גם האופי הקפיטליסטי של הכיבוש, ובכלל זאת: הרקע הפוליטי-כלכלי להעסקת העובדים הפלסטינים בישראל; העלייה במספרם בשנים האחרונות; תנועת העובדים הפלסטינים בישראל (שזכתה בכותרת "בין פרנויה ביטחונית לשלילת חירות"); משטר הכבילה ותשלום דמי תיווך; מדור התשלומים הממשלתי ("מוקד לפגיעה בעובדים"); הזכויות הסוציאליות של העובדים ששולשלו לקופת המדינה; וכמה המלצות.

האמון בעמותה על הטיפול בפועלים הפלסטינים, עו"ד ח'אלד דוחי, הציג את עיקרי המסמך והדגיש כי קרוב ל-150 אלף עובדים פלסטינים מועסקים כעת בישראל, מתוכם רק 90 אלף בהיתר. כ-20 אלף מועסקים בהתנחלויות ובאזורי התעשייה הישראליים הסמוכים להן. "ניתן להסיק שלפחות כ-600 אלף פלסטינים תלויים בעבודה בישראל", אמר.

אחד מכל חמישה עובדים פלסטינים עובד בישראל או בהתנחלות תמורת שכר נמוך מאוד, אבל כהחלט גבוה יותר מהשכר של העובדים בשטחים הכבושים, דבר ההופך את העבודה בישראל מבוקשת במיוחד. "יחד עם זאת", הסתייג דוחי, "העובד הפלסטיני חייב להפריש משכרו הדל ל'מתווכים' מושחתים וגנבים הגובים עד שליש משכר העובדים". לדבריו, אותם "מתווכים" פועלים בגלוי, בברכת שלטונות הכיבוש, תוך העלמת עין מצד הרשות הפלסטינית. הם אף מפרסמים מודעות ברשתות החברתיות ובעיתונים. איש לא נוקף אצבע כדי למגר את הטפילים האלה המרווחים הון על חשבונם של פועלי קשי יום", אמר.

דוחי מנה את המכשולים העומדים בפני הפועל הפלסטיני המועסק בישראל: שעות ההמתנה הרבות במחסומים בדרך למקום העבודה וממנה (עד שלוש שעות ביום); תרמית השכר שעליו מדווחים המעסיקים הישראלים; היעדר כל ביטחון תעסוקתי; אי-הדרכה והיעדר דיווח על תאונות עבודה; והקושי לדווח על ימי מחלה ולקבל פיצוי בשל כך.

"יש לפחות ציבור אחד בישראל החב רבות לשרת המשפטים איילת שקד. אלה המתנחלים המעסיקים עובדים פלסטינים בעסקיהם. הגברת שקד אחראית לתקנה חדשה, שאין לה אח ורע בעולם, לפיו בכל תביעה בבית הדין לעבודה, חייב הפועל הפלסטיני להפקיד ערובה בבית המשפט. סכום הערבות יכול להגיע בקלות ל-3,000 עד 4,000 שקל (בטענה של 'הבטחת החזר הוצאות משפט' במקרה של הפסד בתביעה). סכום זה גבוה למדי עבור כל עובד, וכך נמנעות תביעות רבות נגד המעסיקים", סיכם דוחי.

על כך הוסיפה חוקרת מרכז אדוה, עו"ד נוגה דגן-בוזגלו: "הפועלים הפלסטינים הם העובדים הכי שקופים בישראל והם משלמים את המחיר הכבד ביותר של הכיבוש המתמשך".

א"א

בערב שקדם להצבעה שלא נתקיימה, נערכה הפגנת אמנים בכיכר המדינה בתל אביב. האמנים שנטלו חלק במחאה הציטו את יצירותיהם כתשובה לניסיון המקרטיסטי של השרה רגב. הלחץ הציבורי המשיך בדמות מחאת אמנים נוספת מחוץ למשכן הכנסת. ח"כ דב חנין (חד"ש, הרשימה המשותפת) השתתף במחאה ונשא בה דברים. ח"כ חנין: "מחאת האמנים מהדהדת בעוצמה במסדרונות הכנסת. לא נסכים לעולם לחוק סתימת הפיות, חיסול התרבות וחיסול הדמוקרטיה. לא יכולה להיות תרבות עם צנזורה. השלטון כאן מפחד מהתרבות, ובצדק. הממשלה מפחדת כי בסופו של דבר התרבות, האמנות והדמוקרטיה ינצחו כשם שקרה בכל הדיקטטורות שהגבילו את התרבות והאמנות ועברו מן העולם".

ח"כ עודה: "דורשים צמצום פערים"

הוועידה הכלכלית של החברה הערבית, שזם העיתון הכלכלי "דה מרקר", נערכה בשבוע שעבר (21.11) בנצרת. זו הפעם השלישית שמתכנסת ועידה זו. יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה, נשא נאום בוועידה בעניין השינויים והרפורמות הכלכליים והפוליטיים הדרושים כעת לחברה הערבית. ח"כ עודה: "המאבק שלנו איננו רק כלכלי, כי אם מאבק פוליטי. אנחנו דורשים קידום כלכלי, יחד עם דמוקרטיה ושוויון. לא נסכים לקבל 'שוויון כלכלי' צר שמלווה בגזענות ובהסתה". עודה הוסיף: "בממשלה הנוכחית קידמנו תקציבים למרות המדיניות המסיתה והחוקים הגזעניים, ובראשם חוק הלאום שהפך אותנו מיעוט לאומי נרדף. שיפור כלכלי ללא שיפור בהתייחסות לחברה הערבית יפגע בנו. "תכנית 922 דיברה בעיקר על 'כסף טוב', כזה שחוזר לממשלה. אנחנו רוצים לקדם תכניות לצמצום פערים, לרווחה, לבריאות, לדיור. אנו דרושים בניית יישוב חדש לחברה הערבית, אחרי שבנו 700 יישובים חדשים רק ליהודים. אנחנו רוצים בית חולים רשמי ביישוב ערבי ודורשים תכנית למיגור העוני. על כל אלה להיעשות בשותפות של משרדי הממשלה, נבחר הציבור הערבי בכנסת וראשי הראשיות. שום פתרון לא יכתב לחברה הערבית מלמעלה".

משרד החינוך לא עמד בהתחייבויותיו

למעלה משנה לאחר שמשרד החינוך התחייב בפני בג"ץ להקים מחדש את המועצה המייעצת לחינוך הערבי, טרם הוקם אותו גוף פדגוגי. באוגוסט 2017 הודיע המשרד בתשובה לעתירה בנושא, כי החל באיתור אישים שעתידיים לאייש את המועצה, שנועדה לשתף את הציבור הערבי בקבלת החלטות הנוגעות לחינוך. עד כה דבר לא נעשה. ח"כ יוסף ג'בארין (חד"ש, הרשימה המשותפת), פרופ' מוחמד אמארה (בית ברל) והמרכז הערבי למשפט ולמדיניות דיראסאת הגישו בשבוע שעבר (22.11), באמצעות עו"ד הרן רייכמן מהקליניקה למשפט ומדיניות חינוך באוניברסיטת חיפה, בקשה לביזיון בית המשפט נגד משרד החינוך. "הקמת המועצה היא המינימום שיש לעשות כדי לאפשר מעורבות, גם אם מוגבלת, של אנשי חינוך ערבים במערכת החינוך הערבית", מסר ג'בארין, שפועל בנושא זה בשנים האחרונות. לדבריו, "האבסורד הוא שנאלצנו לעתור כדי שהמשרד יקיים חובה בסיסית שהחוק מורה עליה במפורש. אי הקמת המועצה גם אחרי פסיקת בג"ץ מוכיחה שמשרד החינוך בהנהגת בנט מתעקש להמשיך להדיר את הציבור הערבי מהנהלת המשרד בכלל, ומהחינוך הערבי בפרט". ג'בארין פנה לבג"ץ לאחר שקצרה ידו מלקבל תגובה משר החינוך נפתלי בנט למעלה משנה וחצי.

הקואליציה מנעה ועדה לחקר אלימות נגד נשים

58 חברי וחברות כנסת מהקואליציה הצביעו בשבוע שעבר (21.11) נגד ההצעה להקים ועדת חקירה פרלמנטרית בעניין רצח נשים ואלימות כלפי נשים. ב-24.10, בעקבות דרישות הוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי, התחייבה הממשלה לקדם תכנית חירום לאומית. למרות ההבטחות, הצביעה הקואליציה פה אחד נגד התכנית. לאחר שורה של מחאות ציבוריות, הצהיר (25.11) רה"מ בנימין נתניהו על הקמת ועדת שרים בראשותו למאבק באלימות במשפחה. יו"ר הוועדה, ח"כ עאידה תומא-סלימאן, הגיבה: "זו שערורייה. הקואליציה הוסיפה חטא על פשע, ואף יותר מכך מצער לראות ח"כיות שנכנעו ללחצים. זו עדות נוספת לחוסר רצון פוליטי ולאטימות אנושית כלפי סבלן וחייהן של נשים". ביחס לוועדת השרים, הוסיפה היו"ר כי "אנחנו הנשים איננו תעמולת בחירות! הידעת, נתניהו, שיש כבר ועדת שרים כזו? השרים אישרו בעבר תכנית פעולה שגיבשנו בנושא, אך היא עוד מחכה לתקצוב. בינתיים נשים משלמות בחייהן".

מכה לרגב: נדחתה ההצבעה על חוק "נאמנות בתרבות"

הקואליציה הסירה מסדר היום את הצעת החוק "נאמנות בתרבות", שאמורה הייתה לעלות להצבעה בקריאה שנייה ושלישית במליאה השבוע (26.11). יממה קודם לכן, בעקבות לחץ ציבורי רחב, הודיע יו"ר כולנו משה כחלון כי ייתן לחברי סיעתו "חופש הצבעה בנוגע לחוקים שנויים במחלוקת".

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע

בדואר אלקטרוני

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 6126102

פעילות החברה באופן ישיר ומידי להעלאת דמי השכירות של תושבי ישראל, בייחוד תושבי הערים הגדולות.

נגד עיניהן הפקוחות של ממשלת ישראל ושל העיריות העשירות, נותר שוק הנדל"ן פרוץ. הוא רומס את שוכרי הדירות, מעשיר את כיסם של בעלי ההון ומשנה את האופי האורבני של שכונות.

אלפי הדירות שהוצאו משוק השכירות לא היו סיבה טובה עבור הימין להתקומם. הן גם לא היו עילה עבור שר התיירות יריב לוין להבטיח חקיקה נגדית, או לשרי הימין לשחרר הצהרות נגד חברת הענק האמריקאית. ההודעה לגבי

החרם, לעומת זאת, דווקא כן.

זו הוכחה נוספת שממשלת נתניהו שונאת את אזרחי המדינה ואת יושבי הארץ בכלל, אך מחבבת בכל כוחה את המתנחלים ואת ההון. יותר מכל, זו מחויבת לפופוליזם ימני זול ולעידוד מפעל ההתנחלות בכל מחיר.

ולכן, בבואנו לספק אלטרנטיבה עלינו לפעול תמיד בשני המישורים: נגד הכיבוש, אך גם נגד ההון. אין ספק שלשמאל בעולם "קל" יותר במקרים רבים. בברצלונה, בפרו, או בניו-יורק דורש השמאל מחברת Airbnb פשוט להיעלם. המאבק המעמדי מותיר לשמאל העקבי בחירה אחת בלבד: להתייצב מול ההון, על כל מנגנוניו ומכשיריו.

בישראל, לעומת זאת, עלינו לפעול לעתים לצד הבורגנות הישראלית והעולמית, בנקודות ההשקה שבהן צרכיה ורצונותיה מעלים סתירות בינה לבין הכיבוש (ובייחוד נוכח היעדרו של השמאל הציוני, שלא יעז לקרוא לחרם באופן ברור וחרוף).

ואולם, עלינו גם להתייצב נגד אותה בורגנות בדיוק במקביל, כשמאל הפועל למען האינטרסים של כלל האזרחים, וכזה המעוניין להבטיח את הזכות לשכירות שפויה ולשמור על אופיין של השכונות מוכות הג'נטריפיקציה.

יוסף לאור

נצרת עילית: סגן ראש עיר חד"ש-ישן

ד"ר שוכרי עואודה, חבר הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) וחבר המזכירות הארצית של חד"ש הוא חבר מועצת העיר נצרת עילית מטעם סיעת "דו קיום". הוא נבחר שוב לתפקיד סגן ראש העיר בהחלטה שהתקבלה פה אחד בישיבת מועצת העיר הראשונה שנערכה (21.11) לאחר הבחירות לרשויות המקומיות.

בין תחומי האחריות של ד"ר עואודה: בריאות הציבור, שיפור פני העיר והמאבק בשחיתות. רשימת "דו קיום", בראשה ניצב עואודה, תעמוד בראשות ארבע ועדות עירוניות, ונוסף לכך זכתה בנציגות בכל הוועדות העירוניות. כמו כן, תמנה הסיעה מטעמה ארבעה דירקטורים בתאגידים העירוניים.

ד"ר עואודה, בן 61, המתגורר בנצרת עילית מזה כ-30 שנה, הוא רופא משפחה מומחה ועובד בקופת חולים. את לימודיו השלים באוניברסיטת לנינגרד והתמחה בישראל. הוא מכהן כחבר מועצת העיר נצרת עילית כבר 17 שנים.

ג'נטריפיקציה בארצות הברית, אפרטהייד בפלסטין. מודעת מחאה בארה"ב נגד חברת Airbnb

Airbnb והשמאל

החלטת החברה Airbnb שלא לתת יד להשכרת דירות בשטחי הגדה המערבית ותגובות שרי הימין שבאו בעקבותיה מלמדות שוב על התפקיד הכפול שנדרש לגלם השמאל בישראל.

מחד גיסא, נחוץ כאן שמאל עקבי נגד הכיבוש. על מחנה זה לגייס את הכוחות הליברליים בישראל, כמו גם גורמים בינלאומיים, למאבק. תחקירו של ג'ון בראון בינואר 2016 באתר "שיחה מקומית" הצית מאבק ישיר של מאות אלפים ברחבי העולם אל מול חברת Airbnb האמריקאית, שדרשו ממנה להחרים את ההתנחלויות.

בסופו של דבר, עצומות של מאות אלפים וחרם צרכני רחב גרמו לראשי החברה לקבל את ההחלטה החשובה. על דגם זה לשמש אותנו ביחס לכל חברה, בינלאומית או ישראלית, הפועלת בשטחים הכבושים. כך היה במקרים של חברת "סודה סטרים", של תאגיד הקוסמטיקה "אהבה", של יקבי ברקן ושל חברות נוספות שבעקבות לחץ ציבורי עזבו את ההתנחלויות.

המסר לציבור הישראלי המשתמש בשירותי Airbnb, או שצורך מוצרים של חברות עסקיות הפועלות בשטחים הכבושים, ברור: אין נורמליזציה בצל הכיבוש; האזרח הישראלי לא יוכל "להיות טוב" כל עוד עזה נצורה, כל עוד חיילים פורצים לבתים באישון לילה בגדה, כל עוד ישראל שולטת בארבעה מיליון נתינים חסרי זכויות וכל עוד אין מדינה פלסטינית עצמאית.

מאידך גיסא, אל לנו לשכוח, ולו לרגע, את המאבק המעמדי. חברות כמו Airbnb מציגות דגם נצלני במיוחד המתקרא "כלכלה שיתופית" אך בפועל מעודד מסחור וניצול בהיקפים חסרי תקדים גם ביחס לקפיטליזם שהכרנו עד כה. בעוד שבחעשיית המלונאות, למשל, יש זכויות סוציאליות גם לחדרניות, בדירות "הכלכלה השיתופית" איש אינו דואג לתנאי העבודה של אנשי התחזוקה והניקיון.

מעבר לכך, בתל אביב-יפו לבדה מושכרות ומשווקות כיום כעשרת אלפים דירות באמצעות שירות זה. דירות אלה (כמו עוד אלפים בשאר הארץ) יוצאות משוק השכירות. כך תורמת

ריאיון עם ההיסטוריון פרופ' ג'ואל ביינין זעמם של היהודים בארה"ב נגד הכיבוש

פעילות בהפגנה בניו-יורק נגד טראמפ (צילום: קול יהודי לשלום)

המפריד. מדובר בפעילים נחושים ומסורים, שאינם מפחדים להיכנס לעימות עם הממסד היהודי ואף להיעצר בהפגנות ובמחאות הרבות שהם מקיימים גם מול הקונסוליות הישראליות המפוזרות ברחבי ארה"ב.

הם רדיקליים יותר מארגונים ותיקים כמו ג'יי סטריט, שדולה של יהודים-אמריקאים שהקים ב-2008 ג'רמי בן-עמי?

כמובן. כפי שציינת, הארגון "ג'יי סטריט" הוא שדולה הפועלת בייחוד במסדרונות השלטון בווינגטון ואינו מבקר בעקביות את המדיניות הנפשעת של ממשלת ישראל. השדולה, למשל, תמכה במלחמה על עזה ב-2014 שגבתה קרבנות רבים בנפש, לרבות מאות ילדים וצעירים פלסטינים. בן-עמי הוא בנו של איש אצ"ל שהיגר לארה"ב. הוא גדל בבית ימני ועמדוהו הושפעו מהחינוך שקיבל בבית. ואולם הארגון "ג'יי סטריט" אינו כלל המתנגדים. משמאלו ניצב "קול יהודי לשלום" (JVP), ארגון בעל אופי מיליטנטי ולו רבבות חברים ברחבי ארה"ב, שאף תומך בחרם על ישראל. לכן הוא שנוא על הממסד היהודי-אמריקאי הנוטה לגבות את כל פעולותיהן של ממשלות ישראל.

אין לשכוח שכמחצית מהיהודים בארה"ב אינם חברים בקהילות השונות, אינם פוקדים את בתי הכנסת מכל הזרמים ואף אינם חברים במועדוני הספורט, הבריכות או מגרשי הכדורסל של הארגונים היהודיים. כשבוחנים את נטיותיהם הפוליטיות של כלל היהודים בארה"ב, אנו מבחינים בתמיכה גורפת במפלגה הדמוקרטית. נטייה זו לא נשחקה עם השנים ואף גברה לאחרונה בעקבות בחירתו של דונלד טראמפ לנשיאות ועם הצגת המועמדות של הסנאטור היהודי ברני סנדרס בבחירות המקדימות של הדמוקרטים.

לברני סנדרס תומכים רבים בקרב היהודים?

הסנאטור סנדרס הוא תופעה ייחודית בנוף הפוליטי האמריקאי. הוא מגדיר את עצמו סוציאליסט ומבקר בלא הרף את כשלי הקפיטליזם: היעדר מערכת בריאות ציבורית, משבר הדיוור, התחבורה הציבורית הלוקה בחסר, הרס הסביבה ועוד. הוא קירב צעירים רבים לפוליטיקה השמאלית, וביניהם צעירים יהודים.

אפרים דויד

"זעמם של היהודים ברחבי ארה"ב בעקבות הימשכות הכיבוש ופשעיו גובר" – כך סבור פרופ' ג'ואל ביינין מאוניברסיטת סטנפורד, שביקר בשבוע שעבר בישראל והשתתף באירוע השנתי לזכרו של פעיל חד"ש נעם קמינר. האירוע התקיים במועדון הגדה השמאלית בתל אביב, ובמרכזו עמדה תנועת הפנתרים השחורים ויחסיה עם השמאל. ביינין, המתמחה בהיסטוריה הכלכלית והחברתית של המזרח תיכון, נחשב אחד המומחים הגדולים בנושא תולדות מעמד העובדים במצרים. הוא תושב ישראל ומצרים לשעבר, ופעיל זה שנים רבות נגד הכיבוש. בעבר בילה שבועיים בבית המעצר במגרב הרוסיים בשל הפגנות הסולידריות שנערכו עם הפנתרים השחורים בירושלים בתחילת שנות ה-70.

רציתי לשוחח איתך על התסיסה הקיימת בקרב יהודי ארה"ב בנוגע למדיניות ממשלת ישראל, וגם על מצב העובדים במצרים תחת משטר א-סיסי. אתה חש שלא בנוח בכל הקשור לשני, מדוע?

אפשר לדבר על הנושא. אלא שבניגוד לעבר, כל שאני יכול לספר הוא מכילי שני. מאז שהגנרל א-סיסי הגיע לשלטון, מתבצע דיכוי ממלכתי חסר תקדים של תנועות הפועלים במצרים. בשל כך, מאז 2014 לא ביקרתי בקהיר ואף איני בקשר שוטף וישיר, כבעבר, עם פעילי האיגודים המקצועיים שם. איני רוצה לסכן אותם או את עצמי. לפני שנתיים התגלתה גופתו, ועליה סימני אלימות קשים, של הסטודנט האיטלקי ג'וליו רגאני בן ה-28. המשטרה המקומית חטפה אותו. תחום מחקר זה היה תנועת הפועלים המצרית.

האם העוינות הגוברת בקרב היהודים בארה"ב כלפי מדיניות ממשלת ישראל בשטחים הכבושים קשורה בהתנגדות למדיניות של הנשיא טראמפ?

כן ולא. ישנם יהודים, אגב, בייחוד חברי הממסד הציוני בארה"ב, שתומכים בטראמפ. גם מרבית המגזר החרדי תומך בטראמפ. אך רוב היהודים, אלה המכונים "ליברלים", חילונים ודתיים, החברים בקהילות הרפורמית, הקונסרבטיבית ובקהילת "הבנייה מחדש" (Reconstructionist) השמה דגש על "תיקון עולם", יחד עם יהודים שמאליים ומתקדמים שאינם שייכים לקהילות דתיות – כולם ניצבים במערכה נגד הכיבוש, כמו גם נגד מדיניות טראמפ בשורה ארוכה של נושאים: הגירה, סביבה, רווחה, כליאה, מדיניות חוץ ועוד.

זו התנגדות הצהרתית בלבד?

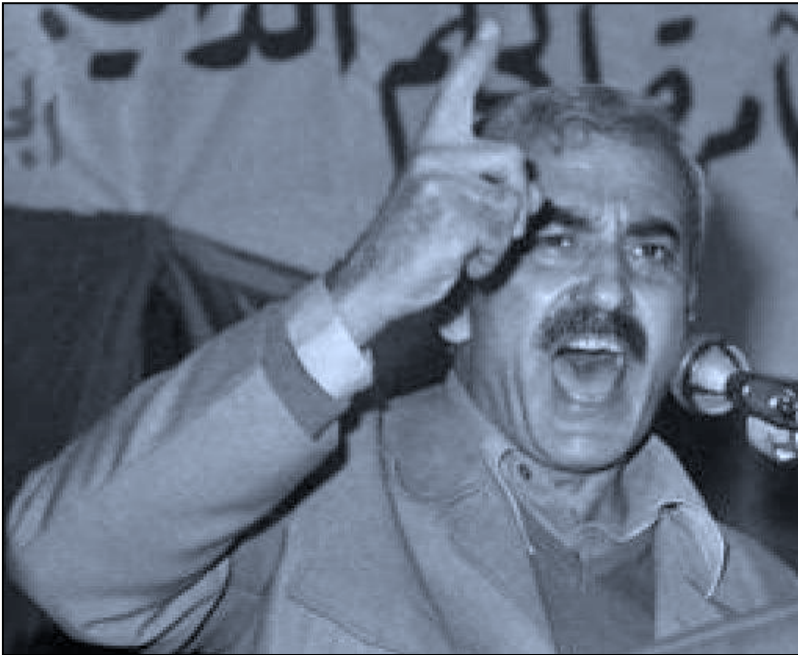
ממש לא. רב הקהילה שלנו בקליפורניה, בנימין ברנט, וגם קודמו, נעצרו בעת הפגנות מחאה מול מתקני רשות ההגירה. הם לא היו לבד. רוב חברי הקהילה הגיעו יחד עמם למחאה.

דומה כי דווקא הצעירים היהודים הם אלה המצטיינים במחאה בכל הערים הגדולות...

כן. ישנו דור חדש של צעירים משכילים, רובם למדו במסגרות יהודיות מגיל 5 ואף דוברים עברית. הם פעילים בעקבות ההפרה השיטתית של זכויות הפלסטינים: נמנים עמם דתיים וחילונים, ציונים ותומכי החרם על ישראל. הם אינם עשויים מקשה אחת מבחינה פוליטית, אבל רב המאחד על

מנהיג לאומי שסרב להכיר במציאות המשתנה

בעקבות דמותו של ג'ורג' חבש העולה מהביורפיה מאת אלי גליה

ג'ורג' חבש (צילום: ארכיון אל-אתיחאד)

מאת אודי אדיב

הקולנוען ערן טורבינר העניק לי לאחרונה את ספרו של אלי גליה "ג'ורג' חבש: ביוגרפיה פוליטית". קריאת הספר עוררה בי רגשות מעורבים.

דמותו של חבש כמנהיג כריזמטי, שהקדיש את חייו למען המאבק "לשחרור פלסטין", אכן ראויה לכל הערכה. קשה, כמו כן, שלא להעריך את תפישתו הפוליטית החילונית ואת יכולתו לשנות את עמדותיו לאחר "הנכסה" במלחמת 1967 ולאמץ את האידיאולוגיה המרקסיסטית. אף על פי כן, הרושם הכללי הנוצר מהקריאה הוא שחבש, ביודעין ושלא ביודעין, הלך בדרך חתחתים רצופה טעויות וכישלונות. דרך זו, בסופו של דבר, הובילה את תנועתו למבוי הסתום בו היא מצויה היום.

גליה מתאר את כיבוש לוד וגירוש בני משפחתו של חבש כחוויה המעצבת של חייו. כך, כסטודנט צעיר לרפואה באוניברסיטה האמריקאית חיפש הוא דרך "לנקום באויב הציוני" והתחיל שם את פעילותו הפוליטית.

אלא שחבש הושפע אז מתורתו הלאומנית הערבית הפרוטו-פשיסטית של קונסטנטין זריק, ובהשראתה הקים יחד עם חבריו הסטודנטים את הארגון "כתאיב אל-פדא אל-ערבי" (גדודי ההקרב הערבית). היעד הראשון של הארגון, ב-5 באוגוסט 1949, היה השלכת שלושה רימוני יד אל בית הכנסת היהודי בדמשק.

יעד זה מלמד יותר מכל על תחושת הנקם שהניעה אז את חבש וחבריו, שראו וכינו את עצמם "גיבורי השיבה" (אבטאל אל-עודה). אגב כך, אנו למדים על היעדרה של חשיבה רפלקטיבית; היעדר ביקורת עצמית המכוונת כלפי ההנהגה הדתית הקנאית של התנועה הלאומית הפלסטינית שנשאה גם באחריות לנכסה; אי ההכרה במציאות החדשה שנוצרה לאחר הקמתה של מדינת ישראל, כמו גם חסרונה של נכונות אמיתית להתמודדות עמה.

במקום זאת, הקימו חבש וחבריו – לאור תורתו של זריק – את תנועת "קאומיון אל-ערב" שמטרתה, לא פחות ולא יותר, הייתה "לאיים ולהפחיד את האליטה השלטת במדינות ערב ובשלב מאוחר יותר להיערך לחיסולה". בגילוי דעת לקראת הבחירות בירדן ב-1956 כתב: "אנו בירדן איננו אומה ואיננו לאום נבדלים. אומתנו היא האומה הערבית [...] החלק המלאכותי המתקרא ירדן אינו מסוגל לעמוד [...] בהיותו מנותק מהאומה המאוחדת". לאחר 1967 והאכזבה מהנאצריזם ומ"האחדות הערבית", הקימו חבש וחבריו את "החזית העממית לשחרור פלסטין". החזית אימצה את המרקסיזם-לניניזם כדרך חדשה "לשחרור פלסטין".

לא עוד המשטרים הערביים – ההמונים הערבים בהנהגתה של המפלגה המהפכנית הם אלה שישחררו את פלסטין. לתפישת השחרור הלאומי מ"הכיבוש הציוני" נוספה אז תפישת השחרור החברתי של ההמונים הערבים משלטונו של "המעמד הריאקציוני והקפיטליסטי המקומי".

אף על פי כן, בדברי ההספד של חבש לזכרו של נאצר הוא מציין כי "חשנו שאנו משוחחים עם אדם הקשור לגלגלי ההיסטוריה הערבית".

פירושו של דבר, שהמרקסיזם-לניניזם נתפש בידי חבש כמעין היפוך של היחס האינסטרומנטאלי של לנין ללאומיות, קרי כשלב בדרך לקומוניזם ולקץ ההיסטוריה. אצל חבש, לעומת לנין, "ההמונים הערבים" הם הנושא של המאבק לשחרור פלסטין ולאחדות ערבית כתכלית לשמה.

ולפיכך, השקפתו המרקסיסטית אינה חלה גם על ההיסטוריה הציונית והחברה הישראלית, אותן תפש באופן הלאומני הערבי הישן, "ככלי שהאימפריאליזם המערבי נתן בידי העם היהודי להגשים את מאווייו, וכראש גשר המהווה סכנה היסטורית כלפי האומה הערבית".

בסיכום, מדובר בספר ראוי, המציג את חבש כפי שהוא היה: מנהיג לאומי ואידיאולוג קנאי שסרב להכיר במציאות המשתנה ונשאר נאמן לעקרונותיו עד סוף ימיו.

אלי גליה, "ג'ורג' חבש: ביוגרפיה פוליטית",

רסלינג, 2018

הישג לשביתת המרצים

הצלחה למרצים השובתים: ועד ראשי המכללות הציבוריות (ור"מ) וסגל המרצים הבכיר הגיעו בשבוע שעבר (21.11) להבנות בבית הדין לעבודה, והלימודים התחדשו לאחר שביתה בת חמישה שבועות.

הדיון הלילי בבית הדין האזורי לעבודה בירושלים היה ארוך וסוער. באולם מלא עד אפס מקום ישבו ראשי המועצה המתאמת של הסגל הבכיר ונציגי הוועדים המקומיים, מרצים, סטודנטים, מנהלי מכללות, עורכי דין ועיתונאים. ההסכמות אִפשרו חזרה ללימודים וחדוש של המו"מ על בסיס ההסכם מ-2017, ולא על בסיס טיוטת ההסכם החד-צדדי שהציג ור"מ.

המו"מ יתקיים אמנם בכל מכללה בנפרד מול הנהלתה, אך ינכח בו נציג של המועצה הארצית המתאמת. כמו כן, מארס 2019 הוצג כתאריך יעד לחתימה על הסכם קיבוצי. יצוין כי טרם סוכם מה יהיה דינו של השכר שנוכה מהשובתים מתחילת שנת הלימודים.

הפגינו לשחרור הסרבן הלל גרמי

בשבוע שעבר גזר בית הדין הצבאי על סרבן המצפון הלל גרמי עונש מאסר נוסף. גרמי נכלא בפעם השישית ל-20 ימי מחבוש, שבסופם ירצה יותר מ-100 ימי כליאה במצטבר בגין סירובו להתגייס לצבא.

עשרות הפגינו מול שערי כלא 6 הצבאי סמוך לעתלית. מארגון "יש גבול" שארגן את ההפגנה נמסר: "אנו מוחים ומוחות על מעצרו ועל הניסיון לחייב אותו לקחת חלק בדיכוי המנוגד לערכיו. אנו גם מפגינים ומפגינות נגד המשך הכיבוש והדיכוי הברוטלי של העם הפלסטיני".

לפני כניסתו לכלא, מסר גרמי: "ישראל איננה מדינה דמוקרטית, מפני שאזרחיה קובעים את גורלם של הפלסטינים. אסרב שוב ושוב עד שאשתחרר".

ראה אור גיליון נוסף של "קול הנוער"

המאבק בחוק הלאום הגזעני עומד במרכז הגיליון הדש של "קול הנוער", ביטאון ברית נוער הקומוניסטי הישראלי (בנק"י). בגיליון הנוכחי מובאות עדויותיהם של פעילי הנוער הקומוניסטי תושבי חיפה, תל-אביב, נצרת, ירושלים, שפרעם, יפיע, עראבה, סחנין ודיר חנא על מאבקם בחוק.

עוד בגיליון שערכה חניכת התנועה מאיה ליכנה: ריאיון עם ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש, הרשימה המשותפת); מאמר בעניין הפרטת הטסטים; רשימת הנערות והנערים ש"עשו לנו את השנה"; סיקור מאבק הקהילה הגאה; וגם מאמר בנושא ההפיכה הצבאית בצ'ילה ב-1973.

את הגיליון אפשר להשיג באמצעות כתובת הדוא"ל: yeli.banki@gmail.com

אלפים נגד אלימות כלפי נשים

שעות אחדות לאחר שמנעה הקואליציה הקמת ועדת חקירה בעניין רצח נשים (ר' עמוד 4), נרצחה תושבת תל שבע, בת 46, שגופתה נמצאה בביתה עם פצעי ירי. על רקע זה הפגינו אלפי נשים בסוף השבוע האחרון והשבוע לציון יום המאבק באלימות כלפי נשים המצוין ב-25 בנובמבר.

ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש, הרשימה המשותפת) השתתפה (22.11) במחאה נגד אלימות כלפי נשים בחיפה. משתתפי ומשתתפות המחאה צעדו מתחנת רכבת מרכז השמונה לכיכר פריז, שם התקיימה עצרת בהשתתפות נציגות ארגוני הסיוע והתמיכה בנשים, המרכזים הטיפוליים של עיריית חיפה, תנועות הנוער ומועצת התלמידים העירונית.

ח"כ תומא-סלימאן פנתה למפגינות: "אני גאה לראות כאן צעירים וצעירות. אני רוצה להקדיש את ההפגנה הזו ל-22 נשים שנרצחו בישראל השנה. אך הפגנה זו אינה רק לזכר נשים שנרצחו, אלא גם למען משפחותיהן שחוות את הכאב בכל יום ולמען כל הנשים. כולנו עלולות להיות קורבנות.

"הקואליציה של ממשלת הימין החליטה להפיל את התכנית נגד אלימות במשפחה. הייתה לנו הצעה לתכנית למאבק באלימות, ומסתבר כי הממשלה שיקרה לנו, התחמקה במשך חודש שלם והצביעה נגד הקמת ועדת חקירה בנושא". בהמשך אותו שבוע (24.11) הפגינו מאות ירושלמים וירושלמיות תחת הכותרת "אלימות נגד נשים היא בעיה של כולנו".

בתל אביב התקיים (25.11) האירוע המרכזי ביוזמת עמותת "כולן", נעמת במרחב ת"א-יפו, מרכז הסיוע לנפגעות ולנפגעי תקיפה מינית ושדולת הנשים בישראל. צעדת מאות יצאה ב-18:30 מכיכר רבין ונסתיימה בעצרת ברחבת הסינמטק. עשרות פעילי מק"י, חד"ש ובנק"י נטלו חלק באירוע.

הפגנות נוספות נערכו באותו יום גם בצומת שוקת שבנגב בהשתתפות נשים ערביות יהודיות ובכפר קאסם ביוזמת נעמת.

מועדון הגדה השמאלית

השקת מסמך השיבה של עמותת "זוכרות"

ערב עיון במלאות 71 שנה לתכנית החלוקה (כ"ט בנובמבר), בהשתתפות פרופ' יוסי שוורץ, ח"כ ניבין אבו-רחמון, נורמה מוסי, יוסי מקייטון ודבי פרבר
יום ה', 29 בנובמבר, 19:30, אחד העם 70, תל אביב

ערב עיון לכבוד הוצאת הספר "בשביל מרקס"

האירוע יתקיים באוניברסיטת ת"א, ביוזמת מרכז מינרבה, לרגל התרגום שראה אור זה עתה בהוצאת רסלינג. בהשתתפות: המתרגם טל גלעדי, ד"ר נועה גדי, ד"ר עירן דורפמן ופרופ' גדעון פרוידנטל
יום ד', 28 בנובמבר, 18:00, גילמן 281, אוניברסיטת ת"א

מועדון קולנוע בגדה השמאלית

בחור אמריקאי - מרטין סקורסזה

1978, ארה"ב (אנגלית; כתוביות באנגלית)
מוצ"ש, 1 בדצמבר, 20:00, אחד העם 70, תל אביב